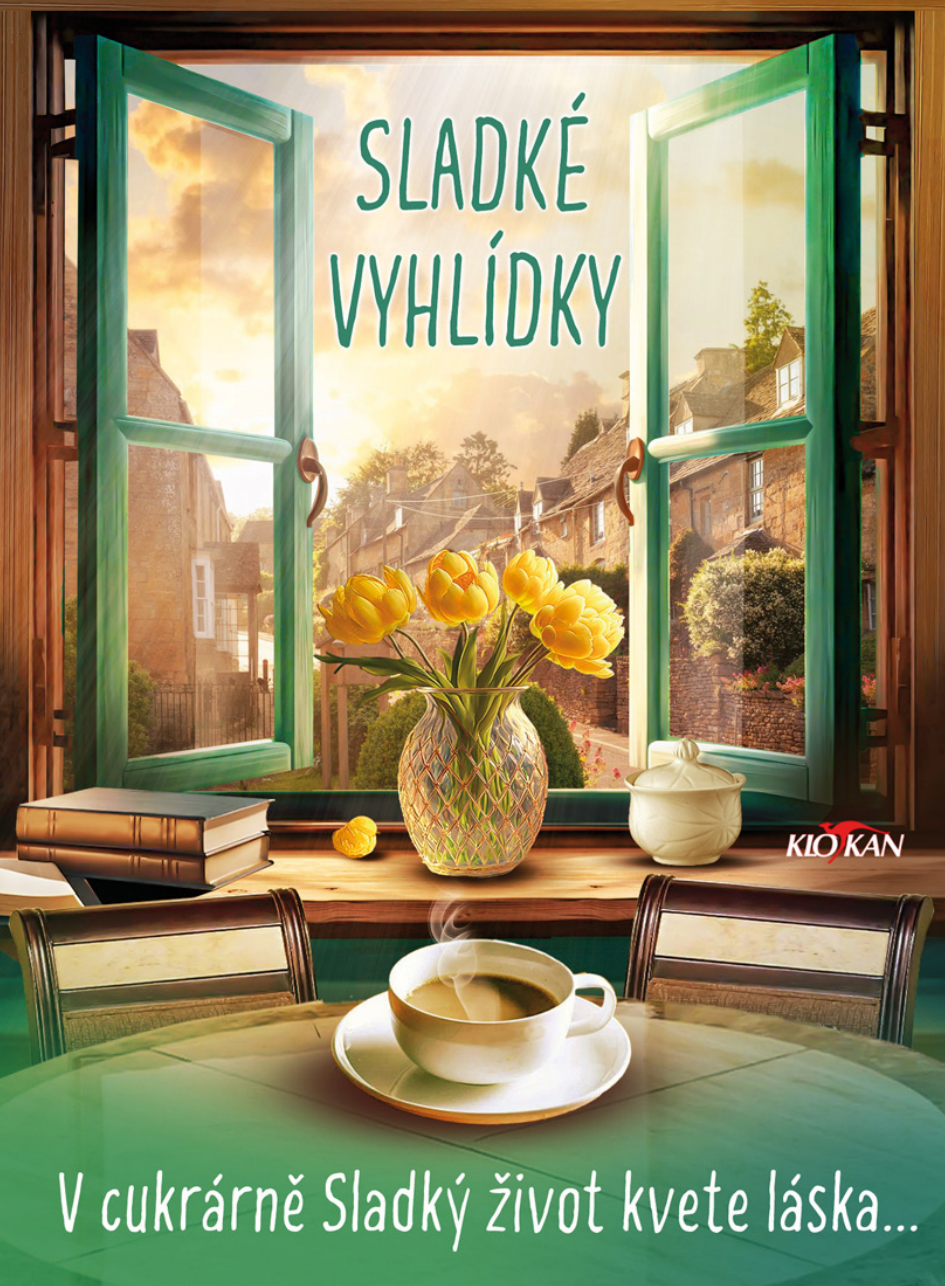

HANNAH LYNN

SLADKÉ
VYHLÍDKY

KIO KAN

V cukrárně Sladký život kvete láska...

Copyright © 2021 Hannah Lynn
Translation © Blažena Kukulišová, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
LOVE BLOOMS
AT THE SECOND CHANCES SWEET SHOP
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím Boldwood Books
přeložila Blažena Kukulišová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-343-7

Peterovi a Dee

KAPITOLA PRVNÍ

V průběhu předchozích deseti měsíců se toho pro Holly Berryovou hodně změnilo. Odešla z práce, která se jí nelíbila, protože celý den jen vkládala data do počítače a vyseďovala u něj, až ji z toho bolela záda. Už nežila v Londýně, kde platila šílený nájem, a přitom škludlila a šetřila, aby dala dohromady zálohu na vlastní bydlení. A rozešla se s Danem, teď už bývalým přítelem, který jí rok za rokem pořád jen sliboval, že se spolu usadí. Po celých šest let věřila, že spolu budou navěky, že je to muž, s nímž stráví zbytek života a založí s ním rodinu. Jenže pak ho přistihla, jak jí zahýbá se ženou o pět let mladší než ona, a ke všemu v její vlastní posteli.

S tímhle životem byl díkybohu dávno konec.

Teď se z ní stala podnikatelka a pyšná majitelka jedné z nejbáječnějších věcí na světě. Cukrárny, a ne jen tak ledažaké. Šlo o stejnou cukrárnu *Sladký život*, v níž pracovala jako dospívající dívka. Klenot plný dóz se sladkostmi uprostřed krásné vesnice Bourton-on-the-Water v samém srdci kraje Cotswolds.

Vlastně se dá vcelku bez přehánění říct, že tahle cukrárna byla její první velká láska. A díky ní tu pořád ještě stojí. A nejen stojí, přímo vzkvétá. Holly to ale neměla snadné. Když obchod převzala, vše tam chátralo, mírně řečeno. Už jen kvůli děravé střeše, zásobám s prošlým datem prodeje

a kocourovi, který jí nosil nanejvýš nežádoucí *dárčky*, viselo na vlásku, jestli se jí vůbec podaří si cukrárnu udržet. Nějak to ale všechno zvládla.

Teď se celé dny smála a žertovala se zákazníci, vážila sáčky s arašídovým krokantem a dalším oblíbeným mlsáním a dopřávala si hojnost čokoládových kamelek a růžových jablečných kuliček. Chodili k ní pravidelní zákazníci, které znala jménem, a dodavatelé jí prodávali melasové karamely a marcipánové koláčky za ty nejlepší ceny. A kolegyně – nebo spíš, technicky vzato, zaměstnankyně – byly především její kamarádky.

Stejně jako v práci nastalo velké zlepšení i v osobním životě. Bydlela u Jamie, jedné ze svých nových kamarádek, a to za velice rozumné peníze, ačkoli si její „domácí“ vymínila, že pro ně Holly aspoň jednou za týden něco upeče.

A k tomu všemu se blížilo její rande. Ano, Holly Berryová půjde na rande!

Ben Thornbury je ředitelem místní banky a ochotně by přiznala, že první dojmy byly dost nepříznivé – oboustranně. Jeho názor na ni poněkud ovlivnila skutečnost, že ho ze všeho nejdřív srazila z kola – samozřejmě nedopatřením, ale každopádně k tomu došlo její vinou. To, že nebrala dostatečné ohledy na bezpečnost silničního provozu, ho rozhodně neokouzlo, a taky se nesnažil zastírat názor, že koupit *obchod* bez předchozích zkušeností s podnikáním je čiré bláznovství. Žádný div, že jí s tím nezcela přátelským postojem zpočátku připadal nabubřelý, chladný a povýšený.

Ale časem se všechno změnilo. Poté, co se ten darebák Giles Caverty pokusil navzdýcky zmařit její plány, to byl právě Ben, kdo v poslední chvíli zasáhl, nabídl jí hypotéku a zachránil ji, když už cukrárnu málem ztratila.

Giles už podobně jako děravá střecha patřil do minulosti a k Holly se doneslo, že teď pracuje v Monaku a hned tak se nevrátí. Těšilo ji, že je Giles daleko od Bourtonu a má tak lepší šanci v klidu se s Benem lépe poznat.

Trávit s ním čas bylo velice snadné. Bydleli ve dvojdomku, kousek od sebe. Ráno chodili společně do práce a k večeru na ni vždycky počkal, a pokud měla mimořádně rušný den a ještě počítala tržbu, občas jí pomáhal urovnat na policích dózy nebo zamést podlahu. Jelikož byli sousedé a Ben se taky kamarádil s Jamie, často trávili večery všichni tři spolu: někdy doma u Jamie, kde si pochutnávali na něčem, co Holly uvařila, nebo hráli deskové hry, třeba v jedné z hospod, jichž byl v Bourtonu a okolí bezpočet.

Ale být takhle spolu není totéž jako jít na rande – jen oni dva.

Ben s tím návrhem přišel už před pár měsíci a Holly téměř okamžitě souhlasila. Koneckonců už o něm věděla, že je hodný chlápek, a po dvou předchozích mužích ve svém životě – záletníku Danovi a proradném hadovi jménem Giles – jí připadalo, že si pro změnu zaslouží někoho důvěryhodného.

Jenže plynuly týdny a každý pokus o nalezení dne, který bude oběma vyhovovat, nakonec ztroskotal. Ben musel zůstat dlouho v práci, Holly něco slíbila Jamie nebo jejich další dobré kamarádce Caroline, pak zas jeho sestra potřebovala pohlídat děti, jindy musel odjet na služební cestu, nebo ho synovec žádal o pomoc s ročníkovou prací. Uplynuly skoro dva měsíce a Holly si v polovině října začínala myslet, že o ni Ben až tak moc nestojí. Ale nakonec se přece jen dohodli na večerní schůzce. Popravdě řečeno čekala, že to i tentokrát jako vždycky krachne.

Den v cukrárně se neskutečně vlekl. Holly každou chvíli kontrolovala telefon, nejistá, jestli nepřijde textovka s výmluvou, že to Ben ani tentokrát nezvládne. Ale když od něj opravdu dorazila zpráva, stálo v ní jen, že musí v bance zůstat o půl hodiny déle, než měl v úmyslu, takže má jít domů bez něj, ale že se na rande moc těší. Opravdu se to děje!

V šest už měla oholené nohy, na sobě halenku půjčenou od Caroline a na obličejích o něco víc šminek, než obvykle používala. Zvažovala, že se taky nechá ostříhat, zvláště když její vlasy od té doby, kdy se přestěhovala do Bourtonu, neviděly nůžky, ale přece jen usoudila, že by to bylo trochu moc. Koneckonců věděla, že účes a make-up jsou nejspíš to poslední, co Ben u žen považuje za přitažlivé.

„Tak k tomu nakonec přece jen dojde, jo?“ zeptala se Jamie, která právě přišla do kuchyně a posadila se ke stolu proti Holly. Její ustaraný výraz Holly rozhodně nepomohl od nervózního napětí.

„Mohla by ses tvářit aspoň trochu nadšeně. Nemáš z toho radost?“

„Ovšemže mám. Jsem nadšená, ale taky se bojím, že by se něco mohlo zvrtnout.“

„Proč si to myslíš?“ Holly se snažila nebýt dotčená jejím negativním postojem. „Je to první rande, nic víc. Nebudeme se hned brát.“

„Jde mi jen o to, že vás mám oba ráda. To přece víš. A naše parta se mi líbí tak, jak je.“

Holly trochu zlobilo, že se kamarádka chová tak zdrženlivě. Jamie měla výhrady i k jejím pletkám s Gilesem, ačkoli v tomto směru měla naprostou pravdu. Ale rozuměla jejím obavám. Kdyby jim to s Benem vyšlo, mohlo by to mít negativní vliv na vztahy v jejich partě. Nebo by se taky mohlo všechno ještě zlepšit a instinkt jí napovídal, že by to mohl být dobrý vztah. Opravdu dobrý.

„Slibuju, že ať se stane cokoli, naše partička bude v pohodě. V nejhorším případě zůstaneme přátelé.“

Jamie nejdřív vyšpulila rty a pak přece jen vyměkla a posmála se.

„Tak jo, asi by bylo fajn, kdyby vám to klaplo po tom všem, co máte oba za sebou.“

Vlastně se poprvé zmínila o Benových předchozích vztazích. Holly se už párkrát ocitla v pokušení zeptat se jí,

ale Jamie a Ben se kamarádili dlouho předtím, než se na scéně objevila ona, takže jí to nepřípadalo úplně v pořádku. Vždycky předpokládala, že je Ben workoholik a na pořádné randění si nenašel čas. Ale když to teď Jamie nadnesla, moc ráda by se dozvěděla víc. Zatímco se snažila zformulovat otázku, Jamie znovu promluvila.

„Tak povídej. Už víš, kam tě vezme?“

Holly se zamračila a podívala se na svoje tenisky.

„Nevím, ale říkal, že možná budu muset utíkat.“

Jamie tázavě zvedla obočí.

„Umíš běhat?“ zeptala se.

KAPITOLA DRUHÁ

Holly už věděla, že Ben si všímá úplně všeho. Nejen toho, co mu kdo řekne, ale i nanejdvůš nevinné poznámky, jakou by většina lidí pustila z hlavy krátce poté, co ji vyslechnou. Třeba když se Jamie zmínila, že najednou dostala chuť na becherovku, kterou běžně popíjela během šesti týdnů, kdy cestovala po České republice, ale od té doby na ni nikde nenarazila.

O tři dny později se Ben ukázal na jejich prahu s lahví, kterou sehnal přes nějaké obskurní webovky. Pochopitelně ji téhož večera vyzunkli.

Caroline se jednou zmínila, že její nejstarší dítě je nešťastné, protože si odřelo kolo. Ben se na druhý den odpoledne objevil u ní doma s taškou plnou metalických barev a parádních nálepek, s nimiž kolo luxusně zrenovovali. Holly se líbily právě tyhle maličkosti, jimiž se neustále projevovala jeho dobrota. Proč ale navrhl, aby si na rande vzala běžecké boty? Určitě ji už zná dost dobře, aby věděl, že jí stačí doběhnout k pekaři dřív, než zavře, a to je za celý týden veškerý její tělocvik.

Zatímco nad tím hloubala, ozvalo se ode dveří zaklepání a vrátilo ji do reality.

„Ať jde o cokoli, asi se to brzy dovíš. Tak jdi, ať dlouho nečeká. A nejspíš bych ti měla popřát, ať se dobře bavíš,“ zasmála se Jamie. „Je docela možné, že vám to spolu klapne.“

Holly vyskočila ze židle a oběhla stůl, aby se s ní objala. „Nedělej nic, co bych já nedělala,“ poradila jí kamarádka. „Je to vůbec možné?“ opáčila Holly.

S bušícím srdcem stáhla z ramínka bundu a otevřela přední vchod. Kdyby před ní za normálních okolností stál muž a držel květiny, byly by tím prvním, čemu bude věnovat pozornost, ale teď na pugét pohlédla jen zběžně a zadívala se na jeho úbor. Ben byl typ muže, jemuž podle všeho nejvíc vyhovuje oblek s kravatou. Tenhle vzhled překračoval i jeho běžnou mez neformálnosti a každopádně působil ležérněji, než by od něj na prvním rande čekala. Cargo kalhoty a šedá mikina s kapucí vypadaly, jako by si chtěl zajezdit na kole.

Stočil okamžitě pohled k jejím nohám.

„Bezva,“ řekl. „Dělalo mi starosti, jestli sis nemyslela, že s těmi botami žertuju.“

„Už tě znám dost dobře, abych myslela, že někdy žertuješ,“ odpověděla.

Pohlédl jí trochu udiveně do očí a Holly cítila, jak se jí po tvářích rozlévá ruměnec.

„Promiň, nechtěla jsem tím říct...,“ vykoktala.

„V pohodě,“ odpověděl a taky se začervenál.

Bezva. Necelé tři věty a už se skoro nezmůžou na další řeči. Možná by měli omezit ztráty a rovnou to zabalit.

„Tohle je pro tebe.“ Přerušil ticho a vrazil jí do ruky kytici oranžových kal a fialových bodláků.

„Asi bych je měla dát rychle do vody,“ zamumlala a s váháním od něj vzala květiny.

Má ho pozvat dál? Jindy by to udělala, vždyť u nich nejspíš trávil tolik času jako u sebe doma. Ale teď je tam Jamie a celá záležitost s randěním jí evidentně dělá těžkou hlavu. Možná bude lepší, aby počkal venku.

„Hned jsem tady,“ řekla, otočila se a vběhla zpátky do kuchyně.

„To už je po všem?“ zeptala se Jamie, když se tam Holly objevila.

„Ne. Odcházíme. Můžeš se mi o tohle postarat, prosím?“ Jamie vzala pugét a po rtech jí znovu přeběhl úsměv.

„Ne abys mu dnes večer zlomila srdce, jo?“

„Už mě trochu znáš, ne?“ odpověděla Holly. „Nejsem úplně ten typ, co láme srdce.“

„Tím si nejsem tolik jistá.“

Za dalších pět minut seděli v Benově autě a mířili k Cheltenhamu. Oba mlčeli.

Ticho nakonec prolomila Holly. „Můžu hádat, co budeme dělat?“ zeptala se.

„Nevím. Můžeš?“ odpověděl pedantsky Ben.

Pohrávala si s rukávem bundy a zvažovala možnosti. Kdyby byli takhle oblečení během dne, určitě by si myslela, že jdou někam na túru, nebo si vyjedou na kole. Ale venku se už setmělo, takže to nepřicházelo v úvahu.

„Lyžování v kryté hale?“ zvažovala, nadšená a současně znepokojená. Ještě nikdy to nezkoušela, bála se, že by jí to vůbec nešlo, ale líbila se jí představa, že tomu dá šanci.

„Ne,“ odpověděl okamžitě a její nadšení opadlo. Za další vteřinu radostně vykřikla: „Únikovka! Jdeme na nějakou únikovou hru?“

Tentokrát se trochu pousmál.

„Ne, o tohle nejde. Ale jestli chceš, trochu ti napovím.“

Chce? Trochu by se to uspíšilo.

„Tak jo.“

Než promluvil, olízl si rty.

„Dobře. Budeme v místnosti.“

„V místnosti? To je vše?“

„Jo.“

„To musí být ta nejhorší myslitelná nápověda!“ zasmála se. Za další vteřinu se smál i Ben. Jako by se zlomilo kouzlo a všechno se vrátilo k normálu. Ještě pořád jí neprozradil, kam jedou, ale aspoň už vyprchalo napětí. V Holly se znovu

probudilo nadšení, a když zjistila, kam ve skutečnosti jedou, propuklo naplno.

Měl pravdu. Byla to místnost. Velký sál plný překážek, neonových světel a výrobníků mlhy.

„Laser Game!“

„Jednou ses zmínila, že ses k tomu jako dítě nikdy nedostala. Párkrát jsi propásla příležitost, protože... však víš.“

„Protože jsme si to nemohli dovolit,“ dořekla, aby mu ušetřila rozpaky.

„Napadlo mě, že bys to třeba chtěla vyzkoušet.“

Holly na chvíli oněměla, zčásti údivem, že si Ben pamatuje něco, co považuje za úplně jednoduchou nahodilou poznámku, a zčásti kvůli tomu, jak ji pořád mrzelo, že přišla o všechny radovánky, které ostatní děti často považují za samozřejmost.

„Špatný nápad, co?“ Ben najednou zbledl. „Ta představa se ti příčí, že jo? Promiň. Prostě jsem myslel, že...“

„Je to bezva,“ odpověděla třesoucím se hlasem. „Naprostě skvělé.“

Oddechl si a ve tváři se mu objevil úsměv.

„Víš to jistě?“

„Jasně. Kdo je proti nám?“

Šlo o dva čtyřčlenné týmy. K Holly a Benovi se připojil pár ve věku něco málo přes dvacet a jejich protivníky tvořila skupina teenagerů, kteří, jak vyšlo najevo, to s laserovými pistolemi uměli jako profici.

„Za tebou!“ křikla Holly po kdovíkolikáté a zběsile mávala pistolí ve vzduchu.

„Je po mně! Koupil jsem to!“ zavolal Ben.

Je po mně nebo něco na ten způsob se brzy stalo běžnou hláškou všech členů jejich týmu. Když hra skončila, Holly byla úplně zpotená a vlasy se jí lepily na hlavu.

Vykročili na ulici, kde jí večerní vzduch oproti rozpálené kůži připadal ještě chladnější. „Nechce se mi věřit, jak byli dobří,“ řekla. „Viděl jsi, jak ta holka seskočila z mostu?“

„Já seskočil z bedny. Přišlo mi to velice působivé.“

„Seskočil jsi ze schodu a málem sis vyvrtl kotník. Ona se doslova houpala pod nadjezdem.“

„Byl to hodně vysoký schod,“ namítl a předstíral rozmrzelost. „A málem jsem si vyvrtl kotník proto, že jsem se tě snažil ochránit před zásahem, pokud si vzpomínáš.“

„Jak bych na tak hrdinský čin mohla zapomenout?“ zasmála se.

Vlastně se smála celý večer. Tak moc, že ji bolely tváře.

V Cheltenhamu se pak navečeřeli v sushi restauraci kousek stranou od High Street, tak malé, že museli počkat venku, až se uvolní stůl.

„Promiň, nedá se to tu zarezervovat,“ vysvětlil Ben a znovu nervózně pohlédl oknem dovnitř. „Kdybys chtěla, můžeme jít jinam.“

„Nevadí mi počkat,“ odpověděla. „A vůbec, říkal jsi, že je to tu fajn, ne?“

„Chutná mi tady.“

„A to máš výjimečný vkus.“

„Rád si to myslím.“

„A já jsem toho důkazem.“

Benovi zrůžověly tváře, konečně mu došlo, že s ním Holly flirtuje. Nebo se o to aspoň snaží. Popravdě jí to ještě pořád připadalo divné. Nešlo o to, že by jí nepřipadal přitažlivý. Vlastně si při vši té zábavě uvědomila, že se jí moc líbí, a povídali si jako staří kamarádi. Jenže jakkoli se tomu bránila, přece jen sdílela Jamiiny obavy, co by se dělo, kdyby jim vztah nevyšel. Pokud by to mezi ní a Benem krahlo, jak by to potom probíhalo s Jamie a Caroline, když spolu někam vyrazí všichni čtyři? Jenže se skoro celý svůj dospělý život bála *všeho možného*, co by na ni mohlo číhat za rohem, a s tím už skončila. Žije nejlépe, jak to jde, dělá věci, které ji opravdu těší, a dnes večer byla opravdu šťastná s Benem.

Dveře restaurace se otevřely a do noci vylétl závan teplého vzduchu promísený se smíchem a hovorem linoucím se zevnitř. Ven vyšla dvojice, která se vzájemně objímala v pase. Dveře se pomalu zavíraly, ale servírka je v poslední chvíli zachytila a znovu je otevřela.

„Máme pro vás volný stůl,“ oznámila.

Ben se chopil dveří, ustoupil a přidržel je Holly.

„Až po tobě,“ řekl.

KAPITOLA TŘETÍ

Sushi bylo senzační stejně jako konverzace plná smíchu a vzpomínek na střední školu, kam oba chodili, ačkoli Holly si z té doby na Bena vůbec nevzpomínala.

Protože řídil a nemohl pít, zvolila koktejl Virgin cosmopolitan bez alkoholu, což jí vůbec nekazilo radost z příjemného zážitku. Od jejich stolu se neustále ozývaly salvy smíchu a Holly si až v závěru večera uvědomila, že se s židlí posunula a jejich kolena se dotýkají. Připadalo jí, že je úplně normální být u něj tak blízko. Vlastně jí přišlo, že celý večer proběhl přirozeně. A navíc se jí prudce zrychlil puls pokaždé, když se jeho ruka náhodou otřela o její.

„Promiňte, za chvíli zavíráme,“ upozornil je číšník s omluvným výrazem. Vzadu za ním stál už jen jeden další zaměstnanec, zíval a protíral si oči.

Holly pohlédla na hodinky.

„Páni, je pět minut po jedenácté.“

„Měli bychom jet domů,“ prohlásil Ben. „Vím, že v sobotu míváš rušné dny. Asi jsem tě neměl zdržovat tak dlouho do noci.“

„Neomlouvej se. Skvěle jsem se bavila.“

„Já taky. Bylo to bezva,“ odpověděl.

Zadíval se jí do očí a Holly se zachvěla vzrušením.

Na její naléhání zaplatili účet půl na půl a vraceli se procházkou k parkovišti. Napadlo ji, že by mu měla vložit dlaň

do ruky, ale šli po úzkém chodníku a jeden z nich by pak musel jít po silnici, ačkoli tam v tuhle noční hodinu nejezdilo moc aut. Trochu zrychlila, aby s ním srovnala krok, natáhla k němu prsty, ale v poslední chvíli je stáhla zpátky. Ne, kdyby chtěl, aby se drželi za ruce, dal by to sám najevo, ale po celou dobu měl bohužel ruce zabořené v kapsách.

Při zpáteční cestě do Bourtonu v autě mlčeli a z rádia se do přátelského ticha linuly písničky z osmdesátých let.

Holly bezděky zívla a zahýbala krkem ze strany na stranu.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se.

Přikryla si ústa a znovu zívla.

„Možná bych si měla častěji zacvičit, chvíli pobíhám s partou pubertáků a jsem z toho úplně vyřízená. Je to trochu trapné.“

„Taky mi dali zabrat. Už teď cítím, že mi tuhnou svaly v ramenou.“

„Příště bychom mohli víc relaxovat. Třeba zajít do lázní.“

Ben nakrčil nos.

„Nejsem si jistý, jestli bych si odpočinul ve vířivce s člověčí polívkou,“ odpověděl.

„Člověčí polívka?“ zasmála se, ale jakmile se z těch slov zhmotnila představa, bylo těžké vyhnat ji z hlavy. Těla pohupující se nahoru a dolů ve velké míse horké vody. Jo, nazvat to člověčí polívkou bylo docela výstižné.

Kdyby se jednalo o rande za obvyklých podmínek, odvezl by ji Ben domů, nebo by se vrátila sama, ale jelikož bydleli hned vedle sebe, jednoduše zajel na příjezdovou cestu, vypnul motor a Holly netušila, co se bude dál dít. Asi ji nedoprovodí až ke dveřím, nebo ano? To by působilo směšně. Ale vlastně ji tam vyzvedl a asi by to nebylo o moc hloupější než sedět v autě jako dva teenageři.

Rádio už bylo vypnuté a v tichu, které je obklopilo, prolétla Holly hlavou jediná myšlenka. Políbí ji Ben? Tohle se po vydařeném večeru obvykle děje, ne? Ale po tak dlouhé době bez randění si nebyla jistá. Chce vůbec, aby ji políbil?

Nebo by třeba měla políbit ona jeho. Jak to ovšem dopadlo, když se téhle iniciativy chopila s Gilesem? Utíkal, jako by mu hořelo za patami.

Ben momentálně nevypadal, že má naspěch. Ještě si ani nerozepnul bezpečnostní pás. Možná že když mu s pomocí laserových pistolí při bitvě s mládeží předvedla svou agresivní a soutěživou stránku, usoudil, že o vztah s ní ani nestojí. Ale proč v tom případě z toho pitomého auta nevystoupí? Na co čeká?

„Byl to opravdu hezký večer,“ prohlásila, protože jí připadalo, že by někdo z nich měl něco říct.

„Taky se mi líbil,“ odpověděl, ale působil napjatě.

„Měli bychom si to někdy zopakovat.“

„Měli bychom si to někdy zopakovat.“

Promluvili najednou a vzápětí se oba rozesmáli. Zdálo se, že si nejsou jistí, kam to směřuje.

„Měla by to být moje volba,“ vyhrkla ve snaze vyplnit další odmlku.

„Co prosím?“

„Pro to rande. Nemyslím tím, jestli ještě bude další. Ráda bych si to zopakovala. To už jsem říkala, ne? Mám na mysli, že vyberu, kam příště půjdeme. Souhlasíš?“

No bezva, pomyslela si. Nejradši by si do pusy vrazila roubík. Jako by závěr večera nebyl už tak dost trapný, navíc ještě blábolí jako nějaká hlupka.

„To by bylo skvělé,“ odpověděl. „Příští týden?“

„Tak jo, příští víkend.“

A další pauza. Kolik jich ještě budou muset přetřpět, pomyslela si. Možná to takhle bere – jako zkoušku odolnosti. Ach bože, jak se může během pár vteřin něco tak báječného změnit v totální pohromu?

„Tak jo,“ zopakovala. „Do té doby se samozřejmě uvidíme. Chci říct, že bydlíme vedle sebe a chodíme společně do práce. Totiž, chceš v tom pokračovat?“ (Dobrotivý bože.)

„Samozřejmě.“

„Fajn, takže zítra, jo?“

„Jo, zítra.“

Už nezbyvá nic, co by se ještě dalo říct. Teď, anebo nikdy. Buď se rozhoupe a políbí ho, nebo musí vypadnout z auta. Uplynula vteřina. A pak další.

„Holly...“, spustil, když rychle otevřela dvířka a seskočila na štěrkový chodníček.

O chvíli později taky seskočil a rozběhl se k ní kolem vozu.

„Holly,“ zkusil to znovu.

Zastavila se a zatajila dech. S bušícím srdcem se k němu otočila.

„Ano?“

Udělal krok jejím směrem a pak další. Po třech krocích se ocitl jen pár centimetrů od ní. Tak blízko, že z jeho dechu cítila wasabi.

„Dobrou noc,“ řekl, sehnul se a políbil ji na obě tváře. Potom se otočil, odemkl svoje dveře a vešel dovnitř dřív, než stihla odpovédět.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Jamie ještě nespala, připravená klábosit a vyzvídat. Ještě než si Holly na chodbě vyzula boty, už tam byla. „Tak jak se ti líbila Laser Game?“ zeptala se.

„Tys o tom věděla?“

„Jasně že jo. Snad si nemyslíš, že bych Bena nechala někam tě vzít bez toho, aby mi nejdřív prozradil svůj plán? Připadalo mi jako milý nápad vybrat něco, co sis chtěla vždycky vyzkoušet.“

„Jo. Bylo to fakt milé.“

„A zbytek rande...? Byl na vás docela hezký pohled.“

Teprve když natáhla ruku, Holly došlo, že jí podává sklenku červeného vína. Váhala. Bylo půl dvanácté, ráno musela do práce. Ale co! Vzala sklenici a upila velký doušek.

„V pohodě. Vlastně skvělé. Myslím.“

Jamie svraštila obočí.

„Skvělé, *myslíš*? Co to znamená?“

„Znamená to, že to podle mě bylo skvělé. Dobře jsem se bavila. Oba jsme se bavili.“

Nevěděla, jak moc má zacházet do detailů, i když bylo evidentní, že kamarádka prahne po informacích, a pokud jí je nedodá, vyždímá je z Bena. Zatímco promýšlela, jak by mohla nadnést potíže s líbáním nebo držením za ruku, Jamie jí položila další otázku.

„No a bude další rande, nebo ne?“

„Bude. Příští víkend. Možná v neděli. Ben nejde do práce a Caroline nejspíš přemluvím, aby se postarala o cukrárnu. Jediná potíž spočívá v tom, že je řada na mně, abych vybrala, co budeme dělat.“

Jamie rozverně zajiskřilo v očích.

Mrkla na ni. „Ráda ti pomůžu vymyslet něco zábavného.“

„Přišlo mi, že si ani nejsi jistá, jestli chceš, abychom spolu chodili,“ namítla Holly.

„No, když do toho půjdete, můžu do toho taky trochu mluvit. Navíc jsem dost dobrá na plánování. Povědej, máš nějakou představu?“

Má? Holly popravdě netušila, co by to mělo být. Přitom musela vymyslet dokonalé druhé rande. Jenže říjen v Cotswolds nenabízí stejně vzrušující a zajímavé možnosti jako Londýn. Ale věřila, že přijde s něčím, co Benovi vyrazí dech.

Vzduch byl prosycený známou vůní čerstvého karamelu a bonbonů s příchutí fialek.

„Víš o tom, že máme zákazníky, že jo?“

Celý den bez přestávky přicházeli a zase odcházeli lidé, jako na běžícím pásu. Do spousty dóz se muselo doplnit zboží a na policích zely mezery. Když Holly vzhledla od telefonu, uviděla, že se na ni Drey, pomocnice na částečný úvazek, kaboní, což rozhodně vypadalo jako záměna rolí vzhledem k tomu, že je Holly její šéfka.

„Celou tu dobu, co tu jsem, jsi k tomu krámu přilepená,“ postěžovala si teenagerka.

„Snažím se něco zjistit,“ odpověděla Holly nabručeně a zastrčila mobil do zadní kapsy. „A vůbec, teď tu nikdo není.“

„Protože jsem všechny obsloužila. A teď potřebuju doplňovat zboží, což znamená, že ti musím přenechat starost o kasu.“

„Když jsem to naposledy kontrolovala, byla jsem majitelkou téhle cukrárny já, víš?“

„Jo, jenže od rána do večera pořád jen sníš o svém novém příteli.“ Drey se zaculila a zvedla jedno obočí. „Mimochodem, jak to rande s panem bankovním ředitelem dopadlo? Podle toho, jakou máš dnes náladu, hádám že blbě.“

Ta holka je drzá jak opice. Když se s ní Holly poprvé setkala, s těmi obarvenými vlasy a tlustými linkami kolem očí zrovna procházela gothic-punkovým obdobím. Poslední dobou se její styl začal trochu uvolňovat. Ještě pořád měla vlasy výrazných barev, ale výběr oblečení byl každopádně jemnější, méně dráždivý. V předchozím týdnu vlastně nosila skoro výhradně pastelové barvy.

Bez ohledu na vzhled byla Drey pro ni i pro cukrárnu účinné požehnání. Což si při prvním setkání Holly neuvědomila. Vlastně na ni málem zavolala policii a nechala ji zatknout za krádež v obchodě. Vyšlo ale najevo, že Drey má cukrárnu *Sladký život* ráda stejně jako Holly a dělá vše pro to, aby se v ní dál prodávalo. Odváděla podstatnou část těžké práce a udržovala podnik v chodu několik měsíců předtím, než jej Holly převzala od Maud. Drahouska Maud, které se úplně nedařilo udržet si lásku k cukrárně poté, co zemřela její manželka Agnes, ale stejně jako Holly měla to štěstí, že jí Drey pomáhala. Což bylo skvělé, až na to, že občas strkala nos do věcí, do nichž jí podle Holly rozhodně nic není.

„Ne, rande nedopadlo blbě. Vlastně proběhlo dobře. A vůbec, jak víš, že jsme spolu někde byli? Určitě jsem ti to neříkala.“

„Vím to od Caroline. S Jamie se sázely, kdo to tentokrát zruší.“

„Vážně?“

„Fakt je, že vám trvalo měsíce, než jste se rozhoupali.“

V tom měla naprostou pravdu. Tyhle potíže už s Benem překonali, ale jakkoli se snažila vymyslet na druhé rande

něco fajn, vůbec se jí to nedařilo. V posledních čtyřech dnech nepřemýšlela skoro o ničem jiném, ale pořád ji nic nenapadlo. Zbývaly jen další čtyři dny. A nepomáhalo, že Ben ví o jejích potížích. Když šli ráno do práce, snažil se ji přimět, aby vyrukovala s pravdou ven.

„Není žádná ostuda to přiznat,“ řekl, jakmile dorazili k řece. „Netrap se tím.“

„Netrápím se,“ odpověděla poněkud stroze. „Vlastně se jen bojím, že budeš našťvaný, až ti dojde, že rande ve tvé režii nebylo tak dobré jako to, co vymyslím já.“

„No nepovídej.“

Tohle mělo k flirtování za posledních několik dnů nejblíží, ale rozhodně to bylo flirtování. Už jen to, že s ní dál mluví o druhém rande a každý den s ní chodí do práce i zpátky, jí připadalo jako dobré znamení. No a co, že se při prvním nedrželi za ruce a nepolíbili se? Fakt je, že se nechovala kdovíjak vstřícně. Třeba mu dávala špatné signály. A možná ji nechce do ničeho tlačit, když ví, jak dopadl její předchozí vztah. Ano, tak to asi bude.

Ze zamyšlení ji vytrhla Drey, když hlučně sypala anýzové kuličky na váhu jim rovnou před nosem. „Tak co?“ zeptala se. „Už máš nějakou představu, kam ho vezmeš?“

Holly chtěla něco říct na svou obranu, ale slova zmizela a zůstal jen povzdech. Unaveně obešla pult a natáhla se pro dózu se šumivými lahvičkami coly. Sundala víko, dvě vytáhla a strčila si je do pusy.

„Nemám,“ odpověděla, a přitom žvýkala. „Netuším, co bychom měli podniknout. Ale musí to být fakt dobré, něco, co ještě nikdy nedělal. A ne moc daleko.“

Drey přestala pracovat a opřela se lokty o pult.

„Ráda ti pomůžu, když dovolíš. Vymýšlení co dělat, mi jde senzačně. Fakt jo.“

Holly v duchu zasténala. Proč se všichni snaží převzít vládu nad jejím životem? Připadá jí, že to sama nezvládne?

„Chceš něco vážného, nebo legraci?“ pokračovala Drey.

„Legraci,“ odpověděla okamžitě při vzpomínce, jak ji po Laser Game od smíchu bolely tváře. „Určitě něco veselého.“

„A můžete tam dojet autem? Trochu cestovat, kdyby to muselo být?“

„Nejspíš jo,“ řekla Holly.

„Bezva.“ Grey se čím dál víc culila. „Co kdyby ses přitom zmáčela?“

KAPITOLA PÁTÁ

Holly byla nadšená. Tohle bude senzační rande. Možná ještě lepší než se nechat postřílet partou pubertáků a pak jíst skvělé sushi. A taky se k tomu dokonale hodilo počasí, což jí dělalo největší starost. Dá se to dělat i v dešti, ujistil ji ten chlápek, když je objednávala. Bylo by to jen trochu složitější. Někteří lidé to tak mají radši, tvrdil, ačkoli tušila, že ji jenom balamutí. Nechtěla, aby strávili odpoledne tímhle způsobem. Díkybohu déšť nakonec nehrozil, i když to bylo o fous. Od čtvrtka do soboty od rána až do večera pršelo a každý večer chodila spát celá vynervovaná. V neděli ráno ale otevřela oči a zjistila, že je po celém zataženém týdnu úplně čistá obloha.

„Budeš potřebovat věci na převlečení,“ řekla Benovi, když spolu večer stáli na šterkovém plácku mezi jejich domovy. „A nemělo by ti vadit, pokud se trochu umažeš.“

Volila opatrně slova, aby moc neprozradila.

„Měl bych vědět ještě něco?“ zeptal se.

„Ne,“ odušila, neschopná potlačit široký úsměv. „Jen prostě přijď a buď připravený na legraci, to je vše.“

Přikývl a zadíval se jí do očí. „To myslím zvládnou.“

Vyrazili krátce po poledni. Caroline si vzala v cukrárně odpolední směnu a připojila se ke Drey s tím, že je skoro jistě čekají hektické chvíle.

„Dej nám vědět, jak to jde,“ připomněla jí Caroline a sundala dózu lékořicových bonbonů. „A zítra chci kompletní pravdu, všechno.“

„Jasně,“ odpověděla Holly rozechvěle.

„Bude se vám to líbit,“ dodala nadšeně Drey. „A vem s sebou mentolky. Pro případ, že byste se chtěli muchlovat, chápeš.“

Holly si připadala provinile, že nechává všechno na nich. Musely ji prakticky vystrčit ze dveří. Šly ji vyprovodit, stály před cukrárnou a mávaly.

Zasténala a ještě jednou zkontrolovala oblohu, jestli neuvidí mraky. V Bourtonu se opravdu nic neutají, pomyslela si a blesklo jí hlavou, jestli Ben ví, jak moc jejich kamarádky zajímá, jestli se jim nakonec podaří dát se dohromady, nebo ne. Jako by už beztak nebyli pod velkým tlakem.

Možná by se cítila malinko lépe, kdyby se pro tu příležitost mohla trochu vyparádít, jenže to opravdu nemělo smysl. Ale přece jen s sebou vzala šaty. Něco hezkého, co si oblékne, až se později půjdou najíst. Zjistila, že v místech, kam jedou, je hned několik restaurací, z nichž si můžou vybrat podle toho, jak jim vyhládne.

Celá rozčilená přidávala čím dál víc do kroku a udivilo ji, že když dorazila domů, Ben už stál venku a čekal na ni, přestože se měli sejít až za pět minut.

„Jenom vběhnu dovnitř a vezmu si věci,“ řekla a vytáhla z kapsy klíče. „Máš něco na převlečení?“

Dotčeně si odfrkl. „Dnes ráno jsi mi to připomněla textovkou, víš o tom?“

„Tak ano, nebo ne?“ zeptala se.

„Ano, mám, a neměli bychom už jet? Myslel jsem, že chceš vyrazit nejpozději v jednu. Do jedné zbývají dvě minuty.“

„V pohodě. Pro jistotu máme velkou časovou rezervu.“ Hodila mu klíčky od auta. „Vyber rozhlasovou stanici a já si dojdu pro batoh a svačinu.“

„Svačinu?“ Ben se zatvářil znepokojeně. „Jak daleko jedeme?“

„Záleží na tom? Každý dobrý výlet musí začínat svačou. To nevíš?“

Mrkla na něj s nadějí, že to vypadá koketně, ačkoli to spíš bylo trapné, a zmizela v domě.

Oblečení a boty na aktivitu, do níž se vrhnou, měla přichystané v batohu u vchodu. V rychlosti se několika tahy kartáče učesala, zkontrolovala svůj vzhled v zrcadle, přihodila do batohu sladkosti a vyšla ven k autu. Tentokrát řídí ona a Ben bude tápat, kam jedou.

„Je čas vydat se na cestu,“ zazubila se.

Vyjeli po římské silnici táhnoucí se k severu přes North-leach, Chedworth a desítky dalších vesnic, jejichž jména dosud neznala, přestože v tomto kraji prožila celé dětství. Od té doby, co se sem znovu přistěhovala, to tu chtěla lépe prozkoumat. Třeba se projet na kole k některému ze zajímavých míst v blízkém okolí, jako když si s Benem před časem udělali výlet do Lower Slaughteru. Jenže vyšlo najevo, že mít vlastní obchod zabírá všechn její čas i přes to, že jí Drey chodila po několik odpolední v týdnu pomáhat. Mít volný půlden jako teď byla naprostá vzácnost. Caroline se sice jednou v týdnu postarala o provoz cukrárny místo ní, jenže Holly musela v den svého volna dohánět papírování, dělat domácí práce nebo jednoduše spát, aby se zbavila únavy poté, co celé dny stála na nohou. Ne že by svého rozhodnutí litovala. Svou cukrárnu milovala, jen by si přála mít trochu víc volného času a kapku víc energie. Tu a tam někam vypadnout je vážně fajn. Dokud je ještě déle světlo, mohli by s Benem jezdit na kratší výlet aspoň v neděli, když jí skončí práce. Může třeba něco přichystat na pozdní piknik, nebo jen vzít nějaké sladkosti z cukrárny.

„Málem bych zapomněla,“ řekla. „Můžeš vzít ze zadního sedadla batoh a otevřít ho?“

Ben se pro něj natáhl, položil si ho do klína a rozevřel zip.

„Citronové bonbony?“ Zešíroka se na ni usmál.

„Taky šerbetové a superkyselé citronky. Posluž si.“

„Víš, že sladkosti s citronovou příchutí nikdy neodmítnu,“ prohlásil.

„Jo, vím. Tak prosím otevři sáček a polož ho mezi nás, ano? Mám chuť na bonbon.“

Sedět vedle něj v autě bylo úplně poklidné a příjemné, takže si každou chvíli v duchu přála, aby jí na řadicí páce přikryl dlaní ruku, jak to dělával Dan, když spolu někam jeli. Samozřejmě v začátcích vztahu, dokud ještě byli šťastní, předtím než ji začal v autě kritizovat, reptat, že jede moc rychle nebo moc pomalu anebo jí připomínat, ať dá pozor na nějakou překážku. Ale teď všechno probíhalo jinak. Ben především neměl s Danem nic společného. A její levá ruka zůstávala osamělá.

Když vyjížděli z kruhového objezdu u Cirencesteru, doufala, že si nevšiml, co stojí na směrovce. V South Cerney jsou největší jezera zdejšího kraje a taky se tu nachází Cotswoldský vodní park. V době jejího dospívání sem škola pořádala výlety se standardní nabídkou vodních sportů. Děti se mohly projet v kajaku či kanoi nebo stavět vory ze starých sudů od nafty a kusů lan, jenže její rodiče si nemohli dovolit, aby se těch radovánek účastnila.

S pomocí internetu zjistila, že se ta místa v posledních letech pozoruhodně proměnila. Samozřejmě tu pořád ještě měli kajaky a kanoje, ale k tomu se přidaly další možnosti, jako paddleboarding, windsurfing, a dokonce wakeboarding, sport spočívající v jízdě na prkně taženém silným lanem. Připadalo jí to zábavné, ale pochybovala, že má na tohle sílu. Možná by to mohli zkusit, až přijedou příště. Pro dnešek si chtěla být jistá, že dokončí zmluvenou aktivitu tak, aby jim zbyla spousta času a mohli se najíst v nějakém hezkém podniku.

Když dorazili k dalšímu kruhovému objezdu, kde se znovu ukázala hnědá turistická směrovka k vodnímu parku, uvědomila si, že Ben přestal mluvit.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se, vyjela příslušným směrem a v dohledu se objevilo první jezero. „Najednou jsi ztichl.“

„Opravdu?“ odpověděl s pohledem upřeným na cestu. „Jen přemýšlím.“

„Jo tak, jasně,“ řekla.

Jezera odtamtud vypadala opravdu impozantně. Vodní hladina se třpytila a odrážely se v ní podzimní tóny okolních stromů. Všimla si, že na ně Ben upřeně hledí. Trochu moc upřeně. Zmocnila se jí nervozita.

„Voda ti nevadí, nebo snad jo?“ zeptala se v náhlém záchvatu paniky, že jí při promýšlení rande možná unikl hodně důležitý faktor.

„Voda?“

„No, taková ta mokrá záležitost. Umíš plavat, ne?“

Ať už očekávala jakoukoli reakci, nebyl to pronikavý a nosový smích, který se vedle ní ozval.

„Jsem dospělý muž. Zcela dospělý jedinec. Zodpovědný člověk.“

„Takže ano?“

Ještě pořád upíral pohled k silnici a skoro se zdálo, že poulí oči.

„Už jsem to nějaký čas nedělal,“ řekl. „Jak moc jde o plavání?“

„Vůbec, teda doufám, že vůbec.“

Ze rtů mu splynul úlevný povzdech.

„Tak jo, fajn. Co přesně budeme dělat?“

Holly v tu chvíli zpomalila, aby mohla projet ostrou zatáčkou, a na konci stromů podél cesty to uviděla. Bylo to větší, než čekala. Vyšší a širší. Setsakra masivní. Sloupy a plošiny z modrého a zeleného nafouknutého plastu tvořily nad vodou překážkovou dráhou velkou jako menší palác. Fotografie tohle opravdu nevystihly. Čekala spíš trochu větší skákací hrad. Jenže tohle vypadalo obrovsky.

Pohybovaly se tam desítky lidí, běhali z jednoho konce na druhý a zdálo se, že to všem jde hodně dobře. Od startovní

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Sladké vyhlídky***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.